

Dvojka

2 3 2 0 5 2 0 1 2

Jak mi zamrzlo...

Dvojka

Obsah

Obsah	- 2 -
Jak mi zamrzl úsměv	- 3 -
Fiktivní dopis Zuzana Malá	- 4 -
Fiktivní Dopis Jana Novotná.....	- 5 -
Jak nám zamrzly dveře.....	- 7 -
Mráz	- 9 -
Kolín.....	- 10 -
Vím, že bych neměl, ale.....	- 14 -
Představení	- 15 -
Komiks	- 16 -

Dvojka

Jak mi zamrzl úsměv

Jednoho dne mi opravdu zamrzl úsměv, ptáte se proč? Jako každý den jsem ráno vstala a začala se připravovat do školy. Vzala jsem si tašku a pokládala jsem do ní potřebné sešity a učebnice. Když jsem ovšem zjistila, že jsem zapoměla vypracovat rozsáhlý úkol z matematiky, zamrzl mi úsměv. Což u mě není zvykem. Usedla jsem ke stolu, vyndala penál a koukala jsem na prázdnou A4. „To přece nemůžu stihnout,“ pomyslela jsem si. Naštěstí ten den měl táta volno v práci, tak si ke mně sedl a spolu jsme papír vyplnili. Rychle jsem se sbalila a utíkala do školy. Se zvoněním jsem usedla do lavice. Po vyčerpávajícím ránu jsem prospala celou hodinu matematiky. To však moc nevadilo, protože z úkolu jsem dostala jedničku.

Sára Smetanová, Michaela Zapletalová, 8. B

Nakreslila Pavlína Novotná

Dvojka

Fiktivní dopis Zuzana Malá

V Kolíně 7. 8. 2031

Vážená paní učitelko Moniko Coubalová,
dnes to bude téměř 20 let od našeho posledního setkání. Vzpomínám si, jak jste se na konci školního roku s námi loučila a dávala nám poslední rady do života. Tehdy jsem se jmenovala Zuzana Pražáková a mým třídním učitelem byl Vladimír Hradecký. Doufám, že se máte dobře, že jste zdráva a plná elánu, jak si Vás pamatuji ze školních let. Jistě se divíte, proč Vám po tak dlouhé době píši. Moje třída plánuje školní sraz a chtěla by pozvat všechny naše bývalé učitele. Celá akce se uskuteční 1. září 2031 v Kmochově ulici č. 943 od 8:00 h. Budete ubytována v luxusním hotelu, který byl vybudován na místě, kde stála 2. ZŠ Kolín. Na financování stavby se podíleli žáci naší třídy. Není tajemstvím, že hotel byl vystavěn jako věrná kopie bývalé školy. Všichni vyučující, kteří se zúčastní, mají nocleh zajištěn ve svých tak důvěrně známých kabinetech. Ty jsou dnes uzpůsobeny k relaxaci a odpočinku. Myslím si, že budete příjemně překvapena. Nemusíte se obávat, veškeré náklady hradí majitel hotelu Václav Holeček. Můžete se těšit na skvělou kuchyni, která Vám připraví jídlo podle Vašeho přání. Dále můžete využít krytý bazén s mořskou vodou. Určitě Vás zaujme sbírka cenných knih, které jsme objevili při přestavbě budovy. Prosím, potvrďte účast na telefonní číslo 607 999 123, předem děkuji.

S pozdravem Zuzana Malá

Zuzana Pražáková, 9. B

Dvojka

Fiktivní Dopis Jana Novotná

Milá paní učitelko Coubalová,

od té doby, kdy jsem opustila 2. ZŠ v Kolíně, uplynulo již hodně let, a proto bych Vám ráda chtěla napsat pár řádků, jak se mi daří a co dělám. Co jsem dělala po tom, když jsem vystudovala Vysokou školu „Veselého malování“. Po ukončení školy mě napadlo, že bych mohla kreslit lidi a přírodu na vesnici. A tak jsem se odstěhovala do malé vesničky jménem Kotěhůlky, kde jsem si koupila nevelký domeček. Zanedlouho jsem se vdala za místního profesora francouzštiny. Ve vesnici jsem chvíli kreslila, ale po pár měsících mě to přestalo bavit. Manžel tu také neměl moc práce, protože kdo by se ve vesnici Kotěhůlky chtěl učit francouzsky? A proto jsme se přestěhovali do Paříže. Zde se mi vždy líbilo a snila jsem o tom, že tu jednou budu bydlet. Sen se mi splnil a v Paříži jsem si našla novou práci. Pracovala jsem jako chůva v jedné bohaté rodině se čtyřmi dětmi. Manžel tu pracoval jako profesor francouzštiny. Asi rok a půl jsem hlídala děti, než se jejich rodiče rozvedli. Manželé si děti rozdělili a já jsem byla bez práce. Za tři měsíce jsem si našla ateliér, kde jsem fotografovala slavné francouzské herce a herečky. Bydlíme v domku blízko Boloňského lesíka, kam každé ráno chodím běhat. Tady v Paříži lidé rádi ráno chodí běhat. V posledních pár měsících nám zvedli nájem, protože lidé z Nizozemí se stále více stěhují do Paříže. V Holandsku se rapidně zvedla hladina moře a pomalu jsou zaplavována městečka. V té době se nám narodil chlapeček Jáchym. S manželem jsme byli zvědaví, jak moře stoupá, a tak jsme se rozhodli jet se podívat k moři do Normandie.

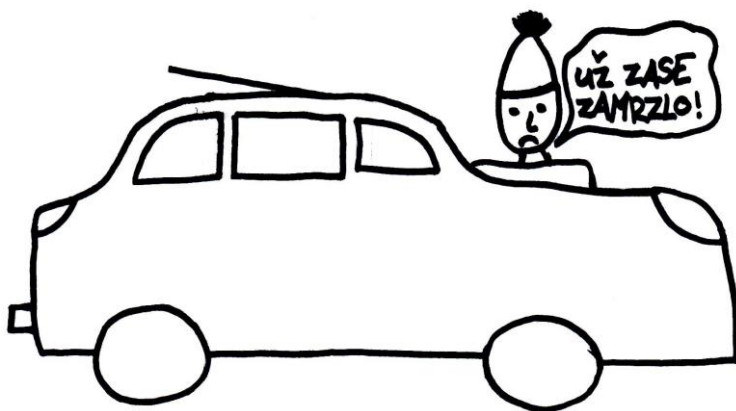
Dvojka

Náhodou jsme tam dorazili 6. června, kdy v zemi probíhaly velké oslavy: 87. výročí „Vylodění v Normandii“. Také jsme se jeli podívat do kempu, kde jsem byla na dovolené s rodiči před dvaceti lety. Kemp byl bohužel zavřený kvůli vysoké hladině moře. Na oslavách také přivítali posledního účastníka Vylodění v Normandii, Johna Stephena, kterému bylo 105 let. O letních prázdninách se chystáme do České republiky ukázat rodině syna Jáchyma a na oslavu babiččiny 90. narozenin. Doufám, že obchvat Kolína bude již konečně dokončen. Tímto bych se s Vámi chtěla rozloučit, protože mi začíná evropsky známé kuchařské vaření „Herzogovy dobroty“.

Přeji krásné prázdniny.

S pozdravem Jana Novotná

Jana Červenková, 9. B

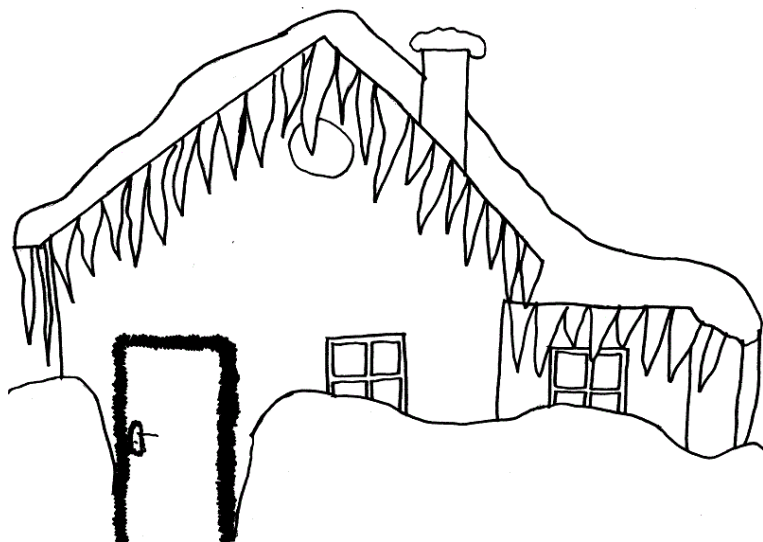
Nakreslila Marta Čabliková

Dvojka

Jak nám zamrzly dveře...

Jednoho krásného dne, kdy hodně mrzlo, nám zamrzly dveře. Byl to velký problém. Museli jsme celé dopoledne být doma, zrovna když svítlo sluníčko. Na domech byly velké rampouchy, které jsme kreslili, abychom se nenudili. Když se vzbudili i rodiče, museli zavolat souseda, aby nám pomohl s dveřmi. Soused se okamžitě, jen co došnil, vydal na dveře. S pomocí rodičů zničil pevnou omrzlinu a dveře byly hned otevíratelné. Tato věc se nám zapsala do hlavy. Bylo to velmi vtipné, jak soused a rodiče spolupracovali.

David Štř, Filip Dvořák, 8. B

Dvojka

Jejda
 Jedna Trojka. Ahoj! Ta Trojka
 Mí to lazi (Za miz mi úsměv).

Nakreslila Pavlína Novotná

Vysvědčení	
Jméno:	Pavlína Novotná
Narození:	7. 12. 2000
Adresa domova:	Nová Bělá 280 Kolín 2
Adresa školy:	Škola 943 225 Kolín II
Chování:	1
Český jazyk:	2
Matematika:	3
Anglický jazyk:	1
Výborné výsledky:	1
Pracovní činnosti:	1
Tělesná výchova:	1
Informatika:	1
Studená výchova:	1
Učivo a předměty:	1

Dvojka

Mráz

Přišel k nám leden a přišel k nám mráz.
Přines ho vítr a je to tu zas.

Klepu se zimou, jenom ho vidím.
Myslím si: „Jsem tu snad jediný, když ten mráz cítím.“

Tu otázku pokládal bych si dále,
kdybych si neřekl: „Pro pána krále.“

Končím tu báseň z jednoho důvodu.
Přišla sem zima a já musím za vodu.

Tím tady končím
a tím se také s vámi se všemi loučím.

Sbohem.

Ota Strnad, 8. B

Dvojka

Nakreslila Marie Koutská

Dvojka

Kolín

Město, nad kterým hvězdy na dlouhou dobu zašly.

Co si vybavíte, když se řekne Kolín?

Katedrálu sv. Bartoloměje, poměrně zachovalé náměstí s barokními domky nebo snad krásnou, i když trochu zapadlou sochu mistra Jana Husa na Husově náměstí.

Z osobností to pak bude nejspíš František Kmoch a Jaromír Funke.

Je smutné, jak se královské město, jímž kdysi projížděla jedna z prvních železnic v zemi, město, které jako jedno z prvních podstoupilo elektrifikaci a konečně město s automobilkou zaměstnávající 3 500 lidí, kteří ročně vyrobí průměrně 300 000 automobilů, stalo po revoluci doupětem doktorů, magistrů a pochybných obchodních magnátů, kteří se projíždějí po ulicích v obrovských černých mercedesech, nonšalantně přitom pokuřují cigaretu a u drahé večeře na účet podniku nešetří velkými gesty a proslovy o morálce a vyšších principech, jenž peníze nikdy nedokážou svou zanedbatelnou hodnotou v životě lidském dorovnat.

No, románový úvod bychom měli a nyní k realitě samé.

Již zmíněná fabrika jménem TPCA se stala počátkem počátku, který nepostavíme-li se k němu zodpovědně, bude zvěstovatelem a taky ochotným průvodcem na cestě k jistému konci. Budova TPCA v kolínském okrese je projekt, který tento stát plánoval již dlouho a v dnešní době je to vesměs všemi kolínskými občany opěvovaná firma, jež dotuje téměř všechno, od hasičského vybavení až po igelitové sáčky na svačiny pro děti, co pravidelně

Dvojka

chodí do školy. Ale jak jsme k této budově, která náleží gigantické prosperující firmě, přišli? Oficiální odpověď je jednodušší, než byste možná čekali. Vyhráli jsme ji v konkurzu. To, jestli jsme v téhle hře o aktivum za stovky miliónů trochu nepodváděli, se samozřejmě neví, ale dejme tomu, že ne, ať zbytečně nerýpeme do vosího hnízda nepodloženými teoriemi, když už jen sama pravda je dosti záživná. Příjemné a pohodlné na této pravdě je, že nikoho neuráží a neosočuje a to proto, že je to příběh bez jednoznačného viníka. V krátkém čase po dokončení komplexu továrny se začalo stavět podle předem uzavřené dohody, která padla za vlády Miloše Zemana, panelové sídliště dohromady o 850 bytech předurčených zaměstnancům TPCA. A nyní ve velmi zkrácené podobě... Vláda přislíbené dotace na stavbu bytů nakonec nedala a Kolín se stal nejzadluženějším městem v ČR.

Možná si někdo říkáte, co se asi odehrálo od chvíle, kdy se městské vedení dohodlo s tehdejší vládou až do okamžiku, kdy celý náklad této investice připadl na bedra městu samotnému, které nyní dluží zhruba 890 milionů. To ovšem vědí pouze ti nejzasvěcenější. Lidé, o kterých se možná jednou budeme učit v knihách dějepisu, a shovívavé dějiny jim nebudou klást zbytečných otázek.

Tímto tragikomickým happeningem se začala psát novodobá historie města Kolína, které až do roku 2028 nebude dělat nic jiného než splácet dluhy vybudované tajemným spolkem, na který jak už to tak bohužel bývá, nejde konkrétně ukázat prstem. Je až neuvěřitelné, jak malý počet osob stačí dnes, v době demokracie na to, aby ovlivnil vývoj a životní podmínky třiceti tisícům lidí na tak dlouhou dobu dopředu.

Dvojka

Náš současný kolínský starosta Vít Rakušan se navzdory ve společnosti převládajícímu, avšak odsouzeníhodnému a nezodpovědnému populismu zavázal, že peníze v nejbližších 17 letech budou vkládány pouze do zcela nezbytných potřeb města a zbytkem peněz z rozpočtu se bude postupně okrajovat enormní kolínský dluh.

Vážení čtenáři, tento příběh se skutečně stal a je to snad jeden jediný z řady dalších, který do ulic města Kolína nenasadil záporného banditu a hrdinu veřejnosti v jedné osobě, a proto je třeba se příště dobře rozhodnout, jestli Losnu nebo Mažňáka.

Vojtěch Zvelebil, 9. B

Dvojka

Vím, že bych neměl, ale

Vím, že bych neměl, ale přesto závidím lidem, kteří žijí kdesi v odlehlé části světa, naprosto oddělení od veškerého ruchu a nedopadá na ně každodenní hluk denní civilizace.

Když se zaposlouchám, slyším hluk kolem projíždějících aut, tikání hodin a bzučení zářivek, jakousi hádku, probíhající za dveřmi učebny a uvědomuji si, že v našem životě už téměř vymizel pojem „ticho“. Obklopuje nás všudypřítomný hluk, který v nás vyvolává stálou nervozitu a agresi. Jako by se už i ti ptáci báli prozpěvovat své veselé písničky a jen mlčky sedí na zpola uschlých větvích stromů a naslouchají hrubému rytmu dešťových kapek, bušících do karoserií zaparkovaných vozů.

Avšak jakmile vyjdeme z města, uslyšíme v této temné písni jakousi změnu, jakési náznaky veselé melodie, která nevychází jen z okolní přírody, ale i z našich srdcí, neboť jsou naplněny klidem a pocitem bezpečí.

A čím více jsme vzdáleni od ruchu civilizace, tím je tato melodie silnější a postupně začíná převažovat nad vším ostatním, nad všemi starostmi a strastmi. Je to jako bychom se vymkli z okovů a byli volní, obklopeni překrásným tichem v podobě harmonické melodie smyslů.

Každý z nás má svou vlastní píseň života a je jen na nás, zda se bude jednat o veselou písničku mladých drozdů v rozkvetlém sadu z jara, či temnou píseň připomínající černý pohřební průvod.

Každý sám jsme strůjci svého osudu.

Matouš Franc, 9. B

Dvojka

Představení

Ráno v 8:00 jsme měli sraz před školou. Když jsme se všichni sešli, tak jsme popadli rekvizity a šli jsme k Lidušce. Cesta po schodech byla vyčerpávající, ale došli jsme do malého sálu a tam jsme připravili vše potřebné: srovnali židle, pověsili oblečení a někteří si při tom ještě opakovali text. Minimálně polovina z nás měla trému. A i přes opakování textu se to někomu nepovedlo. To nám ale nevadilo, protože text žádný divák neviděl, a tak si ničeho nevšiml. Druhé představení se nám ale již povedlo a nikdo text nezapomněl. A nakonec následovala derniéra a ta byla ze všeho nejlepší. Bylo to večerní představení pro rodiče. Tak nám paní učitelka řekla, že máme přijít v 17:00, abychom se mohli připravit. Holky si daly pár rezervé na židle, ale lidi jim je přeházeli, a já s Vítkem jsme pronesli: „Ty židle nejsou vaše, tak si tam nedávejte rezervé.“ A tak nastalo představení. A to se všem velice líbilo.

*Jan Bína, Vítek Jirovský, 8. B
obrázek nakreslila Jana Červenková, 9. B*

Komiks

